

עפ"א 42350/09/14 - אורן זמיר נגד עירית לוד

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

10 נובמבר 2014

עפ"א 42350-09-14 זמיר נ' עירית לוד

בפני כב' השופטת הבכירה, נגה אהד
המערער
נגד
המשיבה
אורן זמיר
עירית לוד

נוכחים:

המערער בעצמו

ב"כ המשיבה - עו"ד יהודית שקד

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

לפני ערעור על פסק דין בית משפט קמא בתיק 42050-12-11 בית משפט שלום רמלה, ניתן על ידי כב' השופטת גלט ביום 6/7/2014.

בנימוקי הערעור מציין המערער כי מלכתחילה ניתן פסק דין בהעדר, לא קיבל הזמנה לדיון. ואכן בית המשפט נאות לבטל גזר הדין ולקיים הוכחות.

מדובר בבירור משפט זריקת פסולת בניין בנכס כמפורט בכתב האישום עבירה שבוצעה ב- 1/8/2011 בשעה 16:25 ברחוב הנרקיס 4, המערער החזיק בחצר ביתו פסולת בניין וגרוטאות ובכך לא שמר על ניקיון הנכס והסביבה.

התקיימו הוכחות, אלא שבמועד הדיון האחרון התבלבלו למערער המועדים, התייצב ביום 7/7/2014 ולא ביום 6/7/2014, כי ביום 6/7/2014 נקבעה לו בדיקת אולטרא סאונד, לדבריו בשעה 15:00 לאחר יום הדיונים, אך לא הגיע בשל הבלבול והגיע לבית המשפט כאמור רק ביום 7/7/2014.

עוד לטענתו בערעור, מרבית ההוכחות נשמעו, נותרה רק ישיבה אחת כדי לסיים העניין ועל כן ולאור האמור בהודעת הערעור מבקש המערער לקבל הערעור ולהחזיר הדיון לבית משפט קמא.

ב"כ המשיבה מתנגדת לקבלת הערעור מהנימוקים שהערעור הוגש באיחור ניכר, למערער היה יומו בבית המשפט,

עמוד 1

שכחת מועד דיון אינו נימוק לביטול פסק דין שניתן בהעדרו. לא נפלה טעות בבית משפט קמא ולאור כך מתבקש בית המשפט לדחות הערעור.

לגופו של עניין, דין הערעור להידחות:

1. הערעור הוגש לבית המשפט ביום 17/9/2014.

פסק הדין נשוא הערעור ניתן ביום 6/7/2014, זכות ערעור תוך 45 יום. מדובר בערעור פלילי. הפגרה באה במניין הימים, ועל פי חישוב מניין הימים היה על המערער להגיש הערעור ביום 20/8/2014 ולא מאוחר מכך. לא הוגשה כל בקשה להארכת מועד להגשת הערעור. מכאן אני קובעת שהערעור הוגש באיחור בלא צידוק, בלא היתר, ורק מטעם זה דין הערעור להידחות.

2. עיון בפסק הדין של בית משפט קמא מלמד כי לא נפלה כל טעות בהחלטת בית המשפט. בית המשפט מציין במסגרת פסק הדין כי מדובר בעבירה שעליה חל סעיף 240 לחסד"פ בעבר המערער הורשע ונגזר דינו. לבקשתו בוטלו גזר הדין והכרעת הדין, למועד הדיון 6/7/2014 לא התייצב. התייצב עד מטעם המדינה למועד זה. בית המשפט הרשיע המערער בדיון וגזר קנס בסך של ₪1,460.

המערער פנה לבית המשפט בבקשה לבטל את גזר הדין שניתן בהעדר בפעם הראשונה ביום 7/7/2014 ובית המשפט קמא החליט כי ניתן למערער יומו בבית המשפט ואינו רואה לנכון לבטל גזר הדין.

המערער פנה פעם נוספת לבית משפט קמא ביום 28/7/2014, בית המשפט נתן החלטה כי לא נמצאה עילה לביטול גזר הדין בפעם השניה, לא נמסר על ידי המערער כל נימוק של ממש לאי התייצבותו, בית המשפט החליט להשאיר פסק הדין על כנו. לא מצאתי כי בית המשפט קמא טעה בשתי החלטות אלה.

3. הנימוק היחיד לאי התייצבות המערער כפי שציין הינו בלבול שחל אצלו בתאריכים. אינני מקבלת טיעון זה. המערער עצמו מודה כי בדיקת האולטרא סאונד נקבעה לשעה 15:00 לאחר יום הדיונים. לא הייתה כל מניעה להגיע לבית המשפט בבוקרו של יום. הלכה פסוקה היא כי בלבול/שכחה/רישום מוטעה של מועד דיון ביומן בין אם מדובר ברישום של המערער עצמו, בין אם מדובר ברישום של ב"כ המערער אינו מהווה נימוק לביטול פסק דין שניתן במעמד צד אחד. אני מפנה להלכות שהובאו על ידי ב"כ המשיבה.

לאור כל האמור לעיל, הערעור נדחה.

ניתן והודע היום י"ז חשוון תשע"ה, 10/11/2014 במעמד הנוכחים.

נגה אהד, שופטת בכירה